

ma mees, agga mis sa tühja kiitled, surma suus ikka oolid, ja hirmo täis oolid ka kül, se paistab so filmist; nüüdki veel oled ni kahwatanud kui surnud; tulle ärra, jättame waidlemist, ja otsime enneminne kehvale toetust, tulle meiega kõrtsi." Ja nemmad läksid. Ja sõbrade rohked annid jõudsid kül pea temma kahwatanud palgeid jälle punnetada. Agga ei nende kelaminne jõudnud temma süddant allandada, egga temma jutto waigistada, waid ta wõttis veel uut surustamisse joont, sest et kõrtsist jälle rahwast leidis, kes küsis ja külas, ja immeks panni, ja kes ka ei teadnud, et Jummalale tulles au anda, waid ikka agga õnne ja juhtumist kiitsid. Siis ta rakis peale, senni kui ta pea sojaks ja keel kangeks jäi, ja ta sannad ka nendegi melest wimaks ni jõlledaks läksid et nemmad kajo ruttasid ja tedda senna jättsid, kus ta wähhä aja pärrast ahjo pingile maggama jäi. Agga kes teab: näggi ta kulkumist unnes, wõi et ta jälle sedda

luggu rakis ja näitas fuida ta kättega puoksi püüdnud; agga ta põris maggades eddasi ja taggasi, ja laotas käsfi, ja — kukkus pingilt mahha ja olli surnud! — Ja se olli se teine langeminne, kelle eel olli kõrkus käind. Jummal olli omma wäggewa käega innimesse ellusse ja terve hoidnud, kui ta surest kõrgest kukkus, sest iggaüks wõib kül arvata, kui pea temma seal olleks wõinud surma hopi sada, ja et se tõeste üks immes-asi olli, et ta ellusse jäi. Agga innimesse uhke ja tannamatta meel ei tahtnud mitte tõele tunnistust anda egga Jummalale au, ei holind sest armust mis temmale olli sündind, waid julgus surustada ja häbbematta wallega kitleda, kui olleks se temma omma tarfus olnud. Oh, meie ei jõuagi mitte ennast omma hõlega hädda ja willetsusse eest hoida, kui meie tassast teed käime, ja rahholiste ommas toas ellame, nenda kui seitsammast mehhest näme, et ta pingilt surnuks kukkus, — fuida peaksime meie